

Ἀπέθανε δὲ μετὰ τὸ 1294 (Ἑλληνομ. Τ. Α'. σ. 226).
 Αἰτιολίας καὶ Ἀκαρνανίας· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἐφρονεῖτο
 ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἀδελφῆς Μαρίας (τὴν ἑτέραν ἀδελφὴν
 Θίμαρ ἔχεν ὁ ἡγεμὼν τοῦ Τάραντος· Φίλιππος ὁ
 Κερδίου τοῦ Β'. τῆς Νεαπόλεως) ἀνεψιὸς αὐτοῦ τοῦ
 υἱοῦ τοῦ Λατίνου κόμητος Κεφαλληνίας Ἰωάννου (τῷ
 1318). Ἀλλὰ τῶν Ἠπειρωτῶν ἀντὶ τοῦ φονεῶς
 τοῦ δεσποτοῦ αὐτῶν τῷ Κωνσταντινουπόλεως αὐτο-
 κράτορι, Ἀνδρονίκῳ τῷ πρεσβυτέρῳ, αὐθορμητῶν
 ὑποταγέντων, ὡς μανθάνομεν ἐκ τινος χρυσοβόλλου
 τούτου, πρὸς τοὺς Ἰωαννίτας ἀπευθυνομένου (Ἑλλη-
 ν. Τ. Α'. σ. 459 κτλ.), ἡ Ἀκαρνανία, ἡ Αἰτωλία καὶ ἡ
 πολλὴ τῆς Ἠπείρου καὶ τὸ λοιπὸν τῶν Ἀγγέλων
 κράτος, πλὴν τῆς Κερκύρας καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὑπὸ
 τοῦ Καρόλου Α'. τοῦ ἐξ Ἀνδριανῶν κατακτηθέντων,
 ἐν οἷς καὶ Βουθρωτὸν καὶ Βόνιτσα καὶ Ναυπακτος,
 μετέβησαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Βυζαντινοῦ αὐτο-
 κράτορος (τῷ 1319). Ὁ δὲ Ἰωάννης (Ἀγγελος Δού-
 κας Κομνηνός) ἔλαβε τὴν Φθιώτιδα καὶ τὴν ἄλλην
 Θεσσαλίαν, Ἀσχροῦς ἀμφοτέρους καὶ Πάτρας, ἐνθα
 μάλιστα καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἑστῆσε· διὸ καὶ παρὰ τοῖς
 Λατίνοις συγγραφεῦσι Dux Patrarum ὀνομάζεται.
 Πολιμῆσας δὲ τῷ ἀδελφῷ Νικηφόρῳ, ἀφῆρσεν αὐτοῦ
 πολλὰς πόλεις· ἐπὶ δὲ τῷ αὐτοκράτορι Μιχαῇ τῷ
 Παλαιολόγῳ, παρ' οὗ καὶ σεβαστοκράτωρ ἦν ὠνομα-
 σμένος, καὶ τῷ υἱῷ καὶ διαδόχῳ τούτου Ἀνδρονίκῳ
 τῷ πρεσβυτέρῳ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ἀθηνῶν.
 Ἀποθανὼν δὲ τῷ 1290, κατέλειπεν υἱοὺς δύο, Μι-
 χαῆλ (Ἀγγελον Δούκαν Κομνηνόν), ὃς ἐπὶ Ἀνδρονί-
 κῳ τοῦ πρεσβυτέρου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐφρονεῖτο
 ἡ δεσποτική (Παχυμ. Ζ'. 25 27 κτλ.) καὶ Ἰω-
 ἠννην (Ἀγγελον Δούκαν Κομνηνόν), ὃς σεβαστοκρά-
 τωρ γενόμενος καὶ αὐτός, ὡς ὁ πατὴρ, ἀπέθανεν ἐπὶ
 Ἀνδρονίκῳ τοῦ Παλαιολόγου, πενθεροῦ αὐτοῦ. Τῆς
 ἐπικρατείας αὐτοῦ μέρος μὲν κατέλαβεν αὐτός ὁ
 νεώτερος αὐτοῦ, μέρος δὲ οἱ Καταλανοί, καὶ μέρος
 ἄλλοι τῶν προϋχόντων Ἑλλήνων, ὧν ἦν καὶ ὁ σεβ-
 αστοκράτωρ Στέφανος Γαβριηλῶπουλος, μέρος· τινὲς
 τῆς Θεσσαλίας δεσπότης. Οὗτος δ' ἀπέθανε τῷ 1334
 (Κατακουζ. Β'. 28). Οὕτως ἐσθέσθη ὁ οἶκος τῶν
 Ηπειρωτικῶν τούτων ἡγεμόνων τῶν ἐξ Ἀγγέλων Κο-
 μνηνῶν. Τὴν δὲ λεπτομερεστέραν καὶ τῶν εἰρημένων
 καὶ τῶν περαιτέρων ἐρευνᾶν καὶ ἀρῆγισαν τῆς ἐκ
 ἀρρέσεως τὰ τοιαῦτα ἐξετάζουσιν ἀφίεις, μεταβαίνω-
 ντες τὸ δεύτερον τῶν ὑπ' ἐμοῦ προτεινόμενων.

Β'). Ἰνδικτιῶν, ἡ Ἰνδικτιῶν (Indictio) Ἰνδικτος
 (Indictus) καὶ ἐπιπλήσις ἐνίοτε (Κωδιν. περὶ ὄφρικ.
 τ. παλατίου τ. Κωνσταντινουπ.) ὠνομάζετο κατ' ἀρ-
 χὰς ἐν Ῥώμῃ φόρος τις (indictio tributaria), ὃν
 συνέλεγον οἱ Ῥωμαῖοι κατ' ἐνιαυτὸν κατὰ τρεῖς δό-
 σεις, τῇ α'. Ἰαννουαρίου, τῇ α'. Μαΐου καὶ περὶ τὸ
 τέλος τοῦ φορολογικοῦ ἔτους. Ὡς βάσις τοῦ φόρου
 ἐχρησίμευε βιβλίον τι τι Capitastrum καὶ κατὰ πα-
 ραφθορὰν Catastrum κατὰ τοὺς Μέσους Αἰῶνας λε-
 γόμενον, ὅπερ ἀνανεοῦτο ἐκ διαλειμμάτων, ἴσως κατὰ
 πᾶν μὲν λούστρον (lustrum) διὰ τὴν πόλιν, κατὰ
 τρία δὲ λούστρα διὰ τὰς ἐπαρχίας, ἐξ οὗ ὑστερον
 καὶ ὁ δεκαπενταετής χρονολογικὸς κύκλος τῶν Ἰνδι-
 κτιῶν. — Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἡ λέξις indictio
 ἐσημαίνει καθαρῶς καὶ ἀπλῶς περίδον πεντεκαίδεκαετῆς,
 πρὸς δὲ καὶ ἑκαστον ἐνιαυτὸν τῆς περιόδου ταύτης.
 Ἦρξατο δὲ ὡς τοιαύτη πρῶτον ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταν-
 τίνου τῇ 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 312 ἔτους, μετὰ τὴν
 κατὰ τοῦ τυράννου Μαξεντίου νίκην αὐτοῦ καὶ τὴν
 παραδοχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μετὰ δὲ τοῦτον παρὰ
 μὲν τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ ἀρχὴ αὐτῆς μετετέθη εἰς τὴν
 πρώτην Σεπτεμβρίου, ἐν ᾗ ἔτι καὶ σήμερον τελεῖται
 ἡ μνεία αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ· παρὰ δὲ
 τοῖς Πάπαις, χρωμένοις αὐτῇ καὶ σήμερον, ὥσπερ ἐν
 τῇ Ἀνατολῇ οἱ Πατριάρχαι, μετετέθη εἰς τὴν α'.
 Ἰαννουαρίου τοῦ 312. Ἀλλ' ἵνα προσεγγίσωσιν αὐτὴν
 μᾶλλον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν, ὀπισθοβατικῶς
 λογισάμενοι, εἶρον, ὅτι ἡ πρώτη ἐπρεπε νὰ ἀρχίσῃ
 τρία ἔτη πρὸ τῆς Χ. γ. Οὕτω λοιπὸν δοθέντος τοῦ
 μετὰ Χρ. ἔτους, πρὸς εὔρεσιν τῆς μετ' αὐτοῦ συμ-
 πιπτούσης Ἰνδικτιῶνος, εἰ μὲν ζητεῖται ἡ Ἰνδικτιῶν ἡ
 συμπίπτουσα μετὰ τῶν πρώτων ὀκτῶ μηνῶν τοῦ μετὰ
 Χ. ἔτους, ἀπὸ Ἰαννουαρίου δηλ. ἕως Αὐγoustου φθί-
 νοντος, εἰς τὸ σύνολον τῶν μ. Χ. ἐτῶν προσθετοῦν 3,
 καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο διαιρετέον διὰ 15. Καὶ εἰ
 μὲν ἡ διαίρεσις δίδει πηλίκον ἀνεῦ ὑπολοίπου, τοῦτο
 σημαίνει ὅτι ἡ πεντεκαίδεκάτῃ Ἰνδικτιῶν ἐστίν, ἥτοι
 τὸ 15 ἔτος τοῦ κύκλου τῶν Ἰνδικτιῶν, τὸ δὲ πηλί-
 κον δηλοῖ μόνον τῶν παρελθόντων κύκλων τὸν ἀριθμόν·
 εἰ δὲ ἡ διαίρεσις ἀφίνει ὑπόλοιπον, τοῦτο δεικνύει τὴν
 ζητούμενην Ἰνδικτιῶνα. Πρὸς δ' εὔρεσιν τῆς Ἰνδικτιῶ-
 νος τῆς συμπιπτούσης μετὰ τῶν τελευταίων τεσσα-
 ρων μηνῶν τοῦ ἔτους, ἀπὸ Σεπτεμβρίου ἀρχομένου
 μέχρι Δεκεμβρίου λήγοντος, εἰς τὸ σύνολον τῶν μ. Χ.
 ἐτῶν προστίθεται 4, τὰ δὲ λοιπὰ γίνονται, ὡς καὶ ἐν
 τῇ προτέρᾳ περιπτώσει. (Ἴδε περὶ πάντων τούτων
 λεπτομερέστερον τὸ ἀξιόλογον σύγγραμμα τοῦ Lu-
 dwig Ideler τὸ ἐπιγραφόμενον Handbuch der ma-
 thematischen und technischen Chronologie Τομ. Α'. σ. 72—73. καὶ Τομ. Β'. σ. 347—364—παραβλ.
 καὶ Real Encyclopaedie der classischen Alterthu-
 mswissenschaft κτλ. ὑπὸ August Pauly. Τομ. Β'.
 σ. 345—6. καὶ Dictionaire de la conversation
 et de la lecture Τομ. ΑΓ'. σ. 6.)
 Τούτων ἐφαρμοσθέντων εἰς τὴν προκειμένην ἐπι-
 γραφὴν, καὶ τῇ ἀπὸ κτ. Κ. χρονολογίᾳ παραβληθέν-
 των, τῶν τελευταίων μάλιστα λέξεων ὑπ' ὅσιν λη-
 φθεῖσων ἀδρόμου λήξιν φεροῦτος· ἐξάγεται, ὅτι ἡ

σὺν μᾶλλον, ἡ ἐρεστώσης κατοχῆς· διότι ἡ μὲν
 ἐπαλληλία διετέλει τότε ὑπὸ ἐξουσίαν Γάλλου
 τοῦ κόμητος, ἡ δὲ Κέρκυρα καὶ ἡ μερὶς τῆς Ἡ-
 πείρου πολλὴν χρόνον εἰς αὐτὴν τὴν δικαιοδοσί-
 ας ὑπαγομένη, ἡ ἀπὸ Αὐλῶνος μέχρι Φαραρίου
 παραλία, καὶ αὐτὸ τὸ Δυρράχιον τῷ 1271, δοθεῖ-
 ναι ἄλλοτε πρὸς τὸν Μιχαῆλ, τῇ θυγατρὶ Ε'
 θυγατρὶ τοῦ Μανφρέ, μετέβησαν ὑπὸ τὴν κυ-
 ριαν τῶν ἐξ Ἀνδριανῶν νικητοῦ, Καρόλου Δ'.
 τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως (Ἑλληνομ. Τ. Α'.
 σ. 53, 213.